

Čís. 2569.

S hlediska třetího odstavce článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 stačí, že osoba, na niž útočeno, byla v době útoku v činné službě.

Okolnost, zda tu jest souhlas uraženého podle čtvrtého odstavce článku V. zákona, může zrušovací soud jakožto událost procesní zjistiti přímo ze spisů.

Rozsudkový výrok tvoří s rozhodovacími důvody jeden celek.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1926, Zm II 245/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 17. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přechinem proti bezpečnosti cti podle §§ 487, 491, 493 tr. zák. a § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Vývody zmateční stížnosti, která se číselně dovolává kromě formálního důvodu zmatečnosti podle čís. 5 i (bez označení, který z odstavců písm. a) až c) má na zřeteli) hmotněprávního důvodu čís. 9 §u 281 tr. ř., vrcholí v námitce, že chybí obžaloba, již bylo podle zákona třeba, při nejmenším však že se nedostává souhlasu uražené osoby; s námitkou touto jsou spojeny formální výtky, že a) soudní výrok jest nejasný, protože z rozsudku není vidno, zda jde o čin veřejnožalobní či soukromou obžalobou stíhatelný, b) soudní výrok sám sobě odporuje, jelikož jednak zjišťuje, že závadným článkem je s o u k r o m ý o b ž a l o b c e viněn ze zločinu zneužití úřední moci, jednak byl vydán na základě v e ř e j n é o b ž a l o b y a soukromý obžalobce, přesněji řečeno uražený, žaloby nepodal, c) rozsudek (soudní výrok) jest neúplný a kusý, jelikož nepřihlíží k nedostatku obžaloby, osoby k ní oprávněné a k tomu, že závadný článek čelil výslovně proti bývalému úředníku politické správy. Vývodům stížnosti nelze přisvědčiti. Rozvádějíc onu námitku neuvědomila si stížnost dosti přesně, ve kterých případech mohou trestné činy, o nichž jednají §§ 487, 488, 491 tr. zák., býti stíhány jen k žádosti toho, jehož zájmů se čin dotýká, ve kterých výhradně veřejným obžalobcem a ve kterých nejen osobou soukromou, činem dotčenou, nýbrž i veřejným obžalobcem. V úvahu přicházejí v této trestní věci toliko případy tohoto druhu. A tu stanoví třetí odstavec článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. na rok 1863, že i státní zástupce může v době v § 530 tr. zák. určené ve veřejném zájmu podati obžalobu pro přechiny (nikoliv i pro přestupky) proti bezpečnosti cti, trestné podle §u 493 tr. zák., t. j. v §§ 487, 488 a 491 tr. zák. vymezené, pakliže útok čelil proti veřejnému úředníku nebo zřízenci, proti vojínu nebo duchovnímu ve příčině něčeho, co učinil za svým povoláním. Nezáleží na tom, že rozhodovací důvody první stolice nepoukazují výslovně ke článku V. onoho zákona, a nevy-

slovují, že jsou dány předpoklady veřejné obžaloby v článku tom stanovené, ani na tom, že v rozsudkovém výroku není ani vyznačen předpoklad, že se útok zákonnými pojmy tam vyznačený vztahoval na výkon povolání dotčeného úředníka, ani že při zákonném pojmenování skutku není uveden i článek V. zákona. Rozhodným jest, jelikož o kvalifikaci skutku jako přečinu nemůže býti pochybnosti, jen, zda zákonné známky, jimiž jest podmíněno právo veřejného obžalobce k obžalobě, došly rozsudkem skutkového opodstatnění. A tomu tak jest. Rozsudkový výrok, který tvoří, i pokud jde o projev skutkových závěrů nalézacího soudu, s rozhodovacími důvody jeden celek částek navzájem se doplňujících, obsahuje i slova »Františka B-u, policejního agenta okresní politické správy v Č. T., tedy veřejného úředníka«, a zjišťuje tím skutečnost, že osoba útoky dotčená byla v době útoků v činné službě jako činitel státní bezpečnostní služby. Pro zjištění to jest bez významu, že závadný článek mluví o bývalém tajném politické správy. Rozhodným jest, že osoba, na níž útočeno, byla skutečně v době útoků v činné službě a že proto článkem byla neb alespoň mohla býti na úkor veřejného zájmu zlehčována vážnost veřejného úředníka. Nezáleží ani na tom, že rozhodovací důvody označují úředníka útokem dotčeného jako soukromého obžalobce; jdeť ve slovech těch zřejmě o pouhé nedopatření (pouhou chybu ve psaní) a jest jimi míněn uražený, kdyžtě není nikterak pochybné a sporno, že obžalobu rozsudkem vyřízenou podal obžalobce veřejný svým jménem, nikoliv v zastoupení (§ 46 tr. ř.) uraženého. V rozhodovacích důvodech jest vysloveno, »že B. byl v článku jednak křivě viněn ze zneužití úřední moci, v případě týkajícím se V-ého, jednak obviňován z toho, že učinil trestní oznámení proti nepohodlným mu osobám za provisi, kdežto prý židům dovoľoval dělati, co jim libo.« Nelze pochybovati o tom, že i činnost v druhé části této věty naznačená spadala by do oboru, v němž působil B. jako policejní agent bezpečnostní služby, takže i tato část útoků se vztahovala podle závazného v rozsudku obsaženého výkladu projevů na výkon povolání uraženého, a měly tento vztah i ostatní útoky, kdyžtě o skutcích B-ových zjištěno, že by byly bývaly zneužitím úřední moci. Podle toho dostalo se v rozsudku náležitěho skutkového opodstatnění jak zákonnému znaku, že útok čelil proti veřejnému úředníku, tak i dalšímu zákonnému znaku, že se útok vztahoval na výkon jeho povolání a jsou splněny hmotné předpoklady, jimiž po zákonu jest podmíněno právo veřejného obžalobce, stíhati přečiny proti bezpečnosti cti, spáchané na osobách fysických, totiž jednotlivcích.

Ovšem činí zákon (předposlední odstavec článku V. zákona čís. 8 ř. zák. z roku 1863) právo to závislým na další formální podmínce, na souhlasu uraženého. Ani o splnění této podmínky rozsudek se nezmiňuje. Než zrušovací soud může ji, ježto jde o událost procesní, zjistiti sám přímo ze spisů. A těmi jest souhlas ten osvědčen. Jest v nich uloženo prohlášení uraženého úředníka, že žádá, by . . . Josef K. byl úředně stíhán pro článek »Korupcia na Czieczynsku«, uveřejněný v časopise N. L. čís. 50 ze dne 14. listopadu 1925, t. j. stěžovatel pro článek rozsudkem souzený. Nezáleží na tom, že ani z této žádosti, ani z ostatních

spisů není vidno, zda bylo prohlášení podáno přímo státnímu zastupitelství, či okresní správě politické. Rozhodným jest, že tímto prohlášením byl projeven netoliko souhlas, nýbrž byla projevena přímo žádost uraženého o stíhání útoku na jeho čest, kteréžto stíhání nemohlo se, jelikož šlo o útok rázu trestním zákonem stíhaného a spáchaný tiskopisem, uskutečniti jinak, než u soudu (§ 484 tr. ř.), a že souhlas v žádosti obsažený byl soudu předložením onoho prohlášení prokázán již při podání návrhu veřejného obžalobce na zavedení přípravného řízení, tedy před vynesením rozsudku. Napadený rozsudek nezůstává pochybností o tom, že šlo o přečin z úřední moci stíhatelný, neodporuje sobě, když k obžalobě státního zástupce uznává stěžovatele vinným přečinem proti bezpečnosti cti, ač uraženým obžaloba podána nebyla, a není neúplným pro nehodnocení skutečnosti, že závadný článek čelil výslovně proti bývalému úředníku politické správy, nehledě k tomu, že i k této skutečnosti přihlíží reprodukováním příslušné části závadného článku a že vnitřní rozpor rozsudku lze odvoditi jedinečně ze srovnání skutkových zjištění. Jelikož jsou, jak dovozeno, splněny všechny, jak hmotné, tak i formální předpoklady, by mohl státní zástupce stíhati přečin proti bezpečnosti cti na jednotlivci spáchaný, neobstojí ani námitka, že rozsudkem byl zákon porušen anebo že ho bylo nesprávně použito co do otázky, zda se nedostává obžaloby, již jest podle zákona zapotřebí (§ 281 čís. 9 písm. c) tr. ř.

Čís. 2570.

Zákon o tisku (ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863).

Ustanovení § 24 zákona obsahuje dva trestné případy; pouze druhý případ vyžaduje vědomost o tom, že tiskopis byl zabaven.

I první případ § 24 zákona jest dán nejen tehdy, když je dále rozšiřován sám časopis soudní záповědi stížený, nýbrž i tenkrát, když jeho obsah je tiskem uveřejněn.

Zakázaný (zabavený) tiskopis jest rozšiřován i tehdy, když jeho trestný obsah je reprodukován v jiném tiskopisu.

Jde o pokus, nikoliv o pouhé jednání přípravné, projevil-li se úmysl pachatelův, vykonati čin zákonem zakázaný, na venek jednáním předsevzatým za účelem jeho uskutečnění a také objektivně ke skutečnému vykonání vedoucím; pro pokus přečinu § 24 zákona stačí, že byla sazba již sestavena, tiskopisy určené pro veřejnost hotovy a nerozeslány jen proto, že byl tiskopis zabaven.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1926, Zm I 380/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 30. dubna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 8 tr. zák. a § 24 zákona o tisku ze dne 17. prosince 1862, čís. 6 ř. zák. z roku 1863, mimo jiné z těchto